

въ квартирата на Майора Никифорова, заедно съ него само; това бѣше прѣзъ вечерята около 7—8 часа; темата на нашия разговоръ бѣше грознитѣ събития, които очакваха нашето отечество и които заплашваха съ неизчислими бѣдствия България, на която съ нищо не може да си помогне . . . Азъ предадохъ на Майора Никифорова, както резултата на преговоритѣ на Министра на Външнитѣ Дѣла г-на Цанова съ Русското въ София агенство, така и мое-то заявление на г-жа Каравелова. На послѣдното Воения министръ ми каза, че напрасно съмъ встрѣвожилъ така госпожата, която г-нь П. Каравеловъ съвсѣмъ нѣма и да послуша и която той твърдѣ лошо третира и на думитѣ на която нѣма да обърне никакво внимание; при това г. Министръ М-ръ Никифоровъ ми заяви, че моигѣ думи на госпожата произвели на нея таково тѣжко впечатление, щото тя въ продължение на нѣколко дни не можела да се успокои и плакала. Когато азъ се обърнахъ къмъ г. Воения Министръ съ въпросъ—защо не турятъ на редъ въпроса за отстранението на Княза за осжществление, като единствено сръдство за да се излѣза отъ безисходното и крайно опасно положение, въ което се намира страната, той ми отговори, че единственната пречка въ осжществлението на този въпросъ трѣбва да се търси въ нерешителността и потуляванието на г. П. Каравелова. Часътъ около 9 дойде у г. Майора и г. П. Каравеловъ; ний трима седнахме и скоро ни бѣше подаденъ чай. Азъ се обърнахъ къмъ г. Каравелова и го молихъ да ме прости, а същото молихъ да прѣдаде и на госпожата, за гдѣто съмъ я обезпокоилъ съ заявлението си, че мъжа ѝ ще стане жертва, ако би Сърбитѣ да овладѣятъ София. Г-нь Каравеловъ ми каза, че той нищо не е чулъ отъ супругата си и че за какво мое заявление до нея, той нищо не знае. Азъ тогава му повторихъ същото, което бѣхъ